

Ο πόνος του Μακρυγιάννη

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη](#)

Αν οι ιστορικές μνήμες στεφανώσουν με την αθανασία πέντε-δέκα νεοέλληνες, ανάμεσά τους ασφαλώς θα συγκαταλέγεται κι ο στρατηγός Μακρυγιάννης (1797 – 1867).

Πρόκειται για μια απ' τις αγνότερες και ηρωικότερες μορφές του ελληνικού θάυματος του 1821. Μια ακέραιη, ανιδιοτελής, πολύπλευρη προσωπικότητα, πέρα ως πέρα ελληνική και ορθόδοξη, θετικά αξιολογημένη από κορυφαίους νεοέλληνες ιστορικούς και λογοτέχνες. Ένας απ' αυτούς, ο αλησμόνητος Γ. Θεοτοκάς, με δυνατές πινελιές, με επιτυχία και πληρότητα μας δίνει τον χαρακτηρισμό του Μακρυγιάννη: «... Είναι ο ελεύθερος πολίτης μιας πατρίδας, που την ονειρεύεται δίκαιη και ευνομούμενη, ελεύθερος και συνάμα κοινωνικός, με συνείδηση των δικαιωμάτων του και των δικαιωμάτων του λαού του... Μαζί μ' όλα αυτά καλλιτέχνης από γεννησιμού του... ένας γεννημένος αρχηγός, ένας από τους πρώτους ανθρώπους του έθνους του, από τους εμπυχωτές και οδηγητές της Επανάστασης, από τους ιδρυτές του νεοελληνικού Κράτους. Είναι πολεμικός αρχηγός σημαντικός και πολιτικός υπολογίσιμος... ένα μυαλό από τη φύση του ανήσυχο, ζωηρό και οξύ, που δουλεύτηκε γερά από μια εξαιρετική πείρα ζωής και από μια πολύχρονη επαφή με ανθρώπους σοφούς και σπουδαίους, με τους οποίους ο Στρατηγός συζητούσε σαν ίσος προς ίσους».

Η μεγάλη αυτή και πολυεδρική μορφή παρουσιάζεται ανάγλυφη μέσα από το έργο που μας άφησε, τα περίφημα Απομνημονεύματά του, όπου αφηγείται τις άμεσες

εμπειρίες του από τα πολεμικά γεγονότα της επανάστασης του 1821 και από την πολιτική ιστορία των μετέπειτα χρόνων. ([περισσότερα...](#))